

NL

Relatief veel Amerikaanse kinderen vinden thuis in ons land

Nederlandse adoptieouders hebben streepje voor in VS

NIJMEGEN Steeds minder Nederlandse stellen kiezen voor adoptie. Een van de redenen is dat de stroom adoptiekinderen uit veel landen afneemt. Er is een uitzondering: Amerika. Ouders in de VS hebben een bovendien een voorkeur voor Hollandse koppels, om hun openheid en tolerantie.

RENSKE BAARS

Sanne Buursink (39) had nooit aan Amerika gedacht als land waar haar kinderen vandaan konden komen. Geen moment. Maar toen de vruchtbaarheidsbehandelingen niet bleken te werken, besloot Buursink om samen met haar man Joost het roer helemaal om te gooien. „Adoptie wordt vaak negatief benaderd in Nederland. Iedereen mag er natuurlijk over denken wat hij wil, maar ons leek het een fijn idee om kinderen die niet bij hun eigen ouders op konden groeien, op te nemen in ons gezin. Om ze met veel liefde en plezier te begeleiden naar volwassenheid.”

Maar er kleven ook uitdagingen aan adopteren. Zo hebben veel kinderen in hun latere leven identiteitsvraagstukken, gaan zoeken naar hun roots. Buursink is zich daar heel

deze mogelijkheid in rook opgaan.

„Waarom kijk je niet eens naar de mogelijkheden in Amerika?” opperde een kennis. „Het voelde als thuiskomen,” herinnert de blonde Nijmeegse zich. „Wat een Amerikaanse adoptie voor ons zo bijzonder maakt, is dat we contact hebben met de biologische families van de kinderen. Die kiezen ook de adoptieouders uit voor hun - vaak nog ongeboren - kindje. Zo weten de ouders waar hun kind naartoe gaat, want wij hebben vooraf een boekje over ons leven gemaakt. En wij weten op onze beurt heel veel over de achtergronden van onze kinderen Niek en Luuk.”

Geboorteplaats

Bovendien geven veel Amerikaanse moeders aan dat ze contact willen houden met kindje en het adoptiegezin. „Dat vinden wij heel waardevol. We zijn tot nu toe elk jaar een week in hun geboorteplaats geweest en dan ontmoeten we de hele familie. Zo leren onze kinderen hun familie daar kennen en zien wij waar ze hun neusje, ogen en maniertjes vandaan hebben.”

Adopteren uit Amerika blijft populair, blijkt ook uit cijfers van het ministerie van Justitie en Veiligheid, die deze portefeuille beheert.

De laatste 3 jaar is het aantal gestegen tot 48 kinderen van de in totaal 488. En terwijl er traditioneel gezien altijd veel kinderen uit China kwamen, is dat aantal vanwege de financiële verbeteringen in dat land de afgelopen 10 jaar sterk verminderd. Ook uit andere landen, zoals Ethiopië en Colombia, komen veel minder adoptiekinderen. Deels doordat kinderen in de landen zelf een plekje vinden, maar ook doordat de eisen aan de adopterende ouders zijn veranderd. Buursink: „Sommige landen hebben strengere selectie-eisen aangenomen, zoals hoe lang je getrouwd bent, welk geloof of seksuele geaardheid je hebt. In Amerika kijken ze daar anders naar. Het is ook het eerste land geweest dat kinderen laat adopteren door stellen van de gelijke sekse.”

Niet alleen is de Amerikaanse manier van adopteren populair bij Nederlandse ouders, de Amerikaanse moeders hebben ook een grote voorkeur voor ouders uit Nederland. In hun eigen land zijn ze bang dat hun kinderen met dezelfde vooroordelen te maken krijgen als zijzelf. Nederland is in hun ogen opener en bovendien hebben de adoptieouders respect voor de biologische ouders. Ook als deze bijvoorbeeld drugs gebruikten tijdens de zwangerschap.

488

kinderen per jaar worden geadopteerd in ons land, van wie 48 uit Amerika.

Dat was bij Martha, de biologische moeder van Niek, niet aan de orde. Ze kon tijdens haar zwangerschap niet voor haar kindje zorgen. Hem onderbrengen bij familie was niet mogelijk. Het gaat nu beter met Martha. Ze heeft een opleiding afgerond en woont met haar dochter in een eigen huis. Martha legt telefonisch uit waarom ze voor Nederland koos: „Ik kon kiezen uit vier stellen en Sanne en Joost sprongen er echt uit voor mij. Ze zijn heel open. Ik hoef me nergens voor te schamen. En door ons goede contact is de pijn minder. Het voelt als *extended family*.” Binnenlandse adoptie was voor haar geen optie. „Dan is het te dichtbij. Dat voelde niet goed.”

Stichting

Sanne Buursink heeft inmiddels samen met een andere ouder een adoptiestichting opgericht die helpt bij adopties in Amerika. Door veranderende regelgeving in 2009 werd het bijna onmogelijk voor Nederlanders om in Amerika een kindje te adopteren. „Voorheen konden ouders het zelf helemaal regelen. Die deelbemiddeling is stopgezet. Nu moet het via een door de overheid goedgekeurde

stichting. Wij hebben daarvoor gezorgd.” A New Way, zoals de stichting heet, heeft sinds september 2011 samen met de Amerikaanse samenwerkingspartners ruim dertig kinderen een plek kunnen geven. Er staan nog veertig ouderparen, waarvan ruim eenderde homoseksueel, op de wachtlijst.

Volgens Buursink zal de komende jaren het aantal stellen dat een Amerikaans kindje wil opnemen tussen de dertig en veertig blijven. Een reden hiervoor is dat de overheid de stimuleringsmaatregelen heeft stopgezet. „Dit is jammer. Daardoor is het voor mensen met een wat lager inkomen onmogelijk geworden te adopteren. Dat geeft ongelijkheid, want inkomen zegt niets over goed ouderschap. En er zijn nog veel kinderen op de wereld die gebaat zouden zijn bij het kun-

Ik hoef me nergens voor te schamen. Het voelt als 'extended family'

– Martha, Niek's biologische moeder

nen opgroeien in een veilige en liefdevolle gezinssituatie.”

Hoe ze het ouderschap nu zelf ervaart? Terugkijkend op de laatste 5 jaar, noemt ze het een verrijkende ervaring, maar ook een persoonlijke uitdaging. „Dat geldt voor alle ouders. Voor ons komt er door de adoptie een extra dimensie bij. Maar het belang van onze kinderen staat centraal. En daarom maken we ruimte in ons hart en leven voor alles dat hen ten goede komt en dan blijkt je veel meer te kunnen dan je ooit had durven dromen!”

De families daar willen contact houden, dat vinden wij heel waardevol

– Sanne Buursink

bewust van. „Daarom kozen we in eerste instantie voor een adoptie uit Kenia. Een van de voorwaarden is dat de adoptieouders daar minimaal 6 maanden moeten wonen. Mooi vinden wij, want zo leer je een land een beetje kennen en heb je ook meer begrip voor de achtergrond van je kind en zijn biologische ouders.” Helaas brak ineens oorlog uit in het Afrikaanse land en zagen Buursink en haar partner

▲ Sanne Buursink met haar man Joost en hun adoptiezonen Niek (l) en Luuk (r), die allebei zijn geboren in Florida. FOTO FOTOSTUDIO ROB MAARTENSE